

Keson

Den gula svajande brisen fyllde hennes redan svarta tankar. Det var inga ljud runt henne, ingenting som kunde få hennes igenstängda ögon att förstå vart hon var. Hon var bara där, vart hon nu var. Tankarna snuddade vid hennes lilla medvetande som fortfarande fanns kvar i den spröda kroppen. Kroppen som så vackert var klädd med hud, så som alla människor var klädda.

Med en suck drog hon handen genom håret, och snuddade vid den håriga mössan som så länge hade suttit på hennes lilla skalle. Om hon blundade riktigt hårt, så där hårt så att det nästan gör ont, kunde hon se den framför sig. Den stora mössan med den för stora bollen på toppen. Den där bollen som hela tiden svajade i när hon gick. Mössan som så ofta prydde hennes huvud. Och den var målad i den vackraste färgen av alla, nämligen....

Med en sakta suck(hon trodde det var en suck i alla fall) kände hon hur hennes huvud vickade fram och tillbaka under de mjuka underlaget. Hennes smala tår snuddade vid något hårt och den ilska doften av något sött och okänt fyllde hennes näsborrar. Innan hon hann använda sina luddiga tankar till något mer, började hennes armar att få liv. Sakta flöt dem upp, upp mot taket, eller kunde det vara ner till marken?

Öppna ögonen. Öppna ögonen då! öppna ögonen och se vart du är...

Hennes svullna hål till mun formade orden, bokstäverna i en mening, men ingenting kom ut. Hon hörde ingenting, men hon kände. Hon kände hur orden svepte runt henne, som en ilskna vind, som en storm. Hon ville se, ville höra, men hon kunde inte. Det var inte svårt, bara omöjligt.

Harklingen var menad att att ta bort den kletiga klumpen som hade bosatt sig i hennes torra hals. Men ingenting försvann, ingenting blev bättre. Hon tog satts igen, tog tag i slemhinnorna och ryckte till. Försökte igen, ingenting hände. Om hon hade kunnat att skrika, hade hon för länge sedan gjort så, men just nu vid detta tillfället ville hennes kropp inte samarbeta med hennes inre psyke. För visst var hon frisk åtminstone där? Visst måste man väl vara frisk om man kunde lyssna till sig själv?

Sakta försökte hon få liv i armarna igen, i tårna, någonstans ville hon få känna att hon fortfarande var i liv. För inte kunde hon väl vara hjärndöd? Hon smakade på ordet utan att riktigt förstå dess innerbörd. Hjärndöd. Nej, det var ett ord som hon inte kunde förstå sig på. Man var alltså... död i hjärnan? Hennes korta ben spratt till för ett ögonblick och fick hennes tankar att tvärstoppa. Var det hennes ben som hade hoppat till? Men då kunde hon väl inte vara hjärndöd?

Solen lyste på den redan solbelysta bänken i parken. Det var inte sommar, det var inte vår, men det var heller inte vinter. Löven på träden hade ännu inte tappat sin spänst och dalat ner på den kyliga marken under allas gående fötter. Eller snarare: allas gående bilar. Det var inte lönt att gå nu för tiden, man skulle ändå inte komma fram i tid. Men ändå hade hon bestämt sig för att gå. Att trotsa alla feta människors syn och tankar om det hela, sätta på sig ett par skor, öppna dörren och börja gå. Det hade inte varit så svårt i början, men ju längre hon hade kommit, ju fortare insåg hon att det hon gjorde skulle kunna bli hennes död. Men det var inte hennes tur att dö, inte idag, inte nu och verkligen inte när hon levde som mest.

Det hade inte varit hennes mening att göra så här. Det hade inte varit hennes menign att den sista dagen skulle bli så här.

”Akta på dig, skitunge!”

Förarens ansikte stred mot hennes vänliga ansikte. Hur kunde en människa som såg så glad och vänlig ut,

vara blossande röd i ansiktet? med en glad vink fortsatte hon att gå. Det var inte långt kvar och även om många hade tutat på henne för att hon varit i vägen, hade ingen kört på henne, eller stannat för att be om ursäkt för att spotta på hennes nya vans (Ja, en gubbe hade faktiskt gjort det i korsningen mellan Kungsgatan och blomsterängsvägen), men det var sådant hon fick ta.

”Förlåt mig då för att jag finns!”

hojtade hon till den ensamma kvinnan som stirrade på henne då hon sakta gick förbi den stängda video affären på hörnet. Den hade varit stängd ett tag nu, kanske två-tre månader till och med? även om många kom dit, var det mindre än hälften som kom dit på grund av filmerna eller godiset. Filmerna kunde man ju alltid ladda ner, som alla sa. Men hon hade älskat det stället! att bara gå in där och syna hyllorna uppifrån och ner och inte ha en aning om vad det var som man tog ut ifrån den långa hyllan Och ändå hyra den. Flera gånger hade det varit en konstig film om afrikaner, men oftast blev det bra. Men nu var hon inte på väg dit. Med en suck började hon att öka takten på hennes bens rytm mot den kala vägytan. Tystnaden var nästan total då hon vände vid kröken och fick syn på den. Affären med den stora skylten. Skylten som var målad i alla världens olika nyanser av rosa. När hon var liten hade hon tyckt att den var fin, vacker till och med, men ju äldre hon blev desto äckligare fick den henne att må.

vibrationen i hennes högra ficka fick henne att stanna upp för några sekunder. Vem kunde ringa henne, nu? Med en suck började hon gräva i de försmå fickorna tills hennes hand omslöt sig kring det lilla föremålet. Den gröna displayen lyste likt ett spöke på hennes redan vita ansikte. Kom tillbaka hem igen! vi hade visst keso redan. Med en suck läste hon hela meddelandet igen. Varför? nu när hon var så otroligt nära. Sakta vände hon sig om, lade sin mobil i fickan och tog det lilla steget mot sitt öde.

Vi stannar ett ögonblick och tänker ett tag. Om inte tanten i den röda blusen hade glömt sin svarta plånbok i vardagsrummet, hade taxin hon beställt inte åkt utan henne och tagit upp den lilla manen i kostym vid korsningen lite längre ner. Om manen i kostymen inte hade bett chauffören att köra honom till badhuset hade inte taxin åkt förbi den skadade ungen vid torget, precis invid den lilla korsningen. Och då hade heller inte chauffören varit tvungen att ringa till ambulansen, som sedan kommit för sent till platsen. Om inte chauffören sedan hade fått ett sms av sin fru att hennes huvudvärkstabletter var slut, skulle han inte behövt skynda sig till apoteket och varit tvungen att ta upp ännu en kvinna. Om kvinnan inte hade glömt sin väska vid mataffären hade chaufförens humör inte börjat svaja och då hade han inte börjat köra vrålfört och missa den lilla tjejen som precis vända sig om för att svara på ett sms. Om allt detta inte hade hänt, skulle hon inte ligga där hon låg just nu, med huvudet klart av tankar, med kroppen någon helt annan stans.

På något sätt skulle hennes syster aldrig glömma den dagen då hennes lillasyster blev förlamad på grund av ett paket med keso.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TynANK586 med Poeter.se id #37686 innehar upphovsrätten